DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 1. JUNI 1978 [1]

Dr. Denis D'Auria
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 99/77

Sammendrag

Tjenestemænd — ansættelse — prøvetid — udløb — afskedigelse — beslutning — rimelig frist — begyndelsestidspunkt
(Tjenestemandsvedtægten, art. 34, stk. 2)

Vedtægtens artikel 34, stk. 2, 1. afsnit, der omhandler det tilfælde, hvor en tjenestemands ansættelsesforhold bringes til ophør efter prøvetidens udløb, foreskriver ingen bestemt frist for vedtagelsen af en beslutning herom. Det påhviler administrationen at træffe beslutning inden for en rimelig frist, men denne frist kan først løbe fra det tidspunkt, hvor udtalelsen ved prøvetidens udløb er blevet udfærdiget og meddelt den pågældende.

I sag 99/77

DR. DENIS D'AURIA, tidligere tjenestemand på prøve ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende Upton, Didcot (Oxfordshire), Det forenede Kongerige, repræsenteret af advokaterne Jacques Putzeys og Xavier Leurquin, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Nickts, stævningsmand, 17, Boulevard Royal,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske konsulent Raymond Baeyens som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske konsulent Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

1 — Processprog: Fransk.

sagsøgt,

angående annullation af:

— den stiltiende afvisning af sagsøgers administrative klage af 19. januar 1977, hvori han krævede tilbagekaldelse af udtalelsen ved prøvetidens udløb af 25. oktober 1976,

— den stiltiende afvisning af sagsøgers administrative klage af 18. marts 1977, hvori kan hrævede tilbagekaldelse af beslutningen af 20. december 1976 om at afskedige ham,

— subsidiært, den udtrykkelige afvisning af sagsøgers to administrative klager, der gives i Kommissionens skrivelse nr. 4425 af 30. august 1977

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden G. Bosco, dommerne J. Mertens de Wilmars og A. O'Keeffe,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under den skriftlige forhandling kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

1. Dr. Denis D'Auria, der er læge og britisk statsborger, blev i november 1974 ansat som midlertidigt ansat for en periode af 2 år i lønklasse A 6 ved lægetjenesten i Ispra, der henhører under generaldirektoratet for personale og administration (DG IX). I forbindelse med denne ansættelse blev en positiv udtalelse om prøvetiden udfærdiget den 25. maj 1975.

Foranlediget af meddelelsen om ledig stilling — intern udvælgelsesprøve KOM/476/75 af juli 1975 — søgte han en stilling som fuldmægtig (A 7/A 6).

Ved beslutning af 8. maj 1976 blev han udnævnt i denne stilling som tjenestemand på prøve i lønklasse A 6 med virkning fra 1. marts 1976. Udtalelsen ved prøvetidens udløb, som for hans vedkommende blev udfærdiget den 25. oktober 1976 af samme chef for tjenesten, der havde udarbejdet den tidligere udtalelse af maj 1975, var negativ og indstillede, at han blev afskediget ved prøvetidens udløb. Ved skrivelse af 19. november 1976 har dr. D'Auria bestridt rigtigheden af denne udtalelse.

Den 8. december 1976 havde dr. D'Auria i Bruxelles en samtale med personaledirektøren. Efter dette møde blev en personlig og fortrolig meddelelse samme dag overbragt ham personligt, hvorved det blev bekræftet, at afskedigelsesproceduren ville blive fortsat, medmindre han indgav sin afskedsbegæring med virkning senest fra den 1. april 1977.

I skrivelse af 16. december 1976 indstillede generaldirektøren for personale og administration til Kommissionens formand, at den pågældende tjenestemand blev afskediget. Beslutningen om afskedigelse blev truffet den 20. december 1976 med virkning fra 1. januar 1977.

I skrivelse af 19. januar 1977 indgav den pågældende en klage til Kommissionen vedrørende udtalelsen ved prøvetidens udløb af 25. oktober 1976.

2. Foranlediget af denne klage nedsatte Kommissionen et lægeligt udvalg med den opgave at fremsætte en udtalelse vedrørende »den af dr. D'Auria indgivne klage«. Det lægelige udvalg afholdt to møder, den 4. februar og den 18. marts 1977, og udfærdigede den 1. april 1977 sin udtalelse til generaldirektøren for personale og administration.

Den 18. marts 1977 havde dr. D'Auria imidlertid indgivet en klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 mod afskedigelsesbeslutningen af 20. december 1976. Den 1. august 1977 anlagde dr. D'Auria nærværende sag.

I skrivelse af 30. august 1977 besvarede og afviste Kommissionen sagsøgerens to nævnte klager.

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen, efter at have anmodet parterne om supplerende skriftlige oplysninger, besluttet at indlede den mundtlige retsforhandling.

II — Parternes påstande

Sagsøger har for Domstolen nedlagt følgende påstand:

»at søgsmålet antages til realitetsbehandling; at de anfægtede beslutninger annulleres og at modparten pålægges sagsomkostningerne«.

Sagsøgte har for Domstolen nedlagt følgende påstand:

»at sagsøgte frifindes og at sagsøgeren pålægges sagsomkostningerne«.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender

A — Vedrørende udtalelsen ved prøvetidens udløb

Sagsøgeren har i første række gjort gældende, at udtalelsen er behæftet med følgende mangler:

— *inkompetence,* idet udtalelsen er underskrevet af chefen for lægetjenesten i Ispra, der er tjenestemand i lønklasse A 3, medens den i det foreliggende tilfælde skulle have været underskrevet af personaledirektøren;

— *faktisk vildfarelse,* idet udtalelsen beror på åbenbart fejlagtige og ufuldstændige oplysninger, navnlig

sådanne vedrørende sagsøgers tjenesterejse til Frioul og sådanne vedrørende omfanget og vidden af sagsøgerens forskningsvirksomhed.

Hvad angår anbringendet om *inkompetence* har *sagsøgte* gjort gældende, at i modsætning til den regelmæssige bedømmelse i medfør af artikel 43 findes der ikke nærmere regler om udtalelsen ved prøvetidens udløb, herunder navnlig ikke regler om, hvem der skal afgive udtalelsen. Hertil kommer, at da sagsøgeren er læge, er chefen for lægetjenesten den eneste, der har været i stand til at bedømme hans arbejdsindsats under prøvetiden. Direktøren for personalet i Bruxelles er derimod ikke læge og har kun haft et møde med dr. D'Auria, over for hvem han den 8. december 1976 skriftligt bekræftede, at det var hans hensigt, at forelægge Kommissionen den til afskedigelse konkluderende udtalelse, der var afgivet ved prøvetidens udløb. Endelig har generaldirektøren for personale og administration ved skrivelse af 16. december 1976 til Kommissionens formand godkendt udtalelsens konklusioner.

Hvad angår anbringendet om *faktisk vildfarelse* har sagsøgte henvist til, at der i udtalelsen ved prøvetidens udløb af 25. oktober 1976, i andet afsnit under A og C, er indeholdt forklaringer vedrørende bemærkningerne om sagsøgers utilfredsstillende arbejde. Heraf fremgår det f.eks. ingenlunde, at tjenesterejsen til Frioul er blevet anset som et bevis for sagsøgerens manglende faglige kvalifikationer.

B — Vedrørende beslutningen om afskedigelse

Sagsøgeren har gjort gældende, at beslutningen om at afskedige ham er behæftet med følgende mangler:

1) *manglende hjemmel* og *krænkelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 1,* idet beslutningen er truffet 10 måneder efter prøvetidens begyndelse, og ansættelsesmyndigheden ikke efter prøvetidens (9 måneder) udløb er berettiget til at afskedige en tjenestemand på grundlag af en utilfredsstillende prøvetid;
2) *krænkelse af artikel 9, stk. 5,* idet beslutningen er truffet uden den obligatoriske høring af bedømmelsesudvalget;
3) *krænkelse af artikel 34, stk. 2,* idet beslutningen er truffet på grundlag af en udtalelse om prøvetiden, udfærdiget af en i så henseende inkompetent person;
4) *magtfordrejning,* idet beslutningen blev truffet efter man forgæves havde forsøgt at presse sagsøgeren til en »frivillig afsked« (jf. personaledirektørens skrivelse af 8. december 1976) på et tidspunkt, hvor de 9 måneders prøvetid var udløbet uden nogen beslutning fra sagsøgtes side. Det omtalte forsøg har også været begrundet i sagsøgtes ønske om at kunne påberåbe sig artikel 34, stk. 2, 4. afsnit i vedtægten for tjenstemænd i De europæiske Fællesskaber, hvorefter tjenestemænd, der tager deres afsked før prøvetidens udløb, ikke har krav på den hjemlede erstatning svarende til to måneders grundløn.

Sagsøgte har heroverfor gjort gældende:

a) det fremgår af Domstolens praksis, at der ikke i medfør af vedtægtens artikel 34, stk. 1 gælder nogen bestemt frist for meddelelsen af beslutningen om afskedigelse efter prøvetidens udløb, men at der levnes institutionen en rimelig frist hertil efter prøvetidens udløb;
b) ingen af institutionerne har hidtil følt sig foranlediget til at nedsætte bedømmelsesudvalg i henhold til artiklerne 10 og 11 i bilag II til vedtægten;
c) beslutningen om afskedigelse er blevet truffet både på grundlag af en udtalelse ved prøvetidens udløb, der ganske vist er underskrevet af chefen

for lægetjenesten i Ispra, men bekræftet af såvel personaledirektøren som generaldirektøren for personale og administration i Bruxelles, som denne tjeneste direkte er underlagt;

d) personaledirektørens skrivelse af 8. december 1976 er et sidste forsøg på, i den pågældendes egen interesse, at undgå, at det i en formel beslutning kommer til udtryk, at den pågældende er uegnet til at varetage de med stillingen forbundne opgaver, hvilket er uheldigt for såvel institutionen som den pågældende. Skrivelsen blev overbragt dr. D'Auria efter hans egen anmodning efter en samtale, hvorunder samtlige sagens aspekter, herunder den pågældendes fremtidsudsigter, var blevet gennemdrøftet åbent, hjerteligt og i fortrolighed. Hertil kommer, at Kommissionen ved behandlingen af de to klager, dr. D'Auria har indgivet, har anmodet lægeudvalget, der ikke er et institutionaliseret organ — men hvori deltager tjenestemænd med lægevidenskabelig embedseksamen, som beklæder ansvarlige stillinger — om at udtale sig om sagen.

Sagsøgeren betrider det af sagsøgte anførte samt sagsøgtes redegørelse for Domstolens praksis om spørgsmålet. Hvad angår anbringendet om magtfordrejning har sagsøgeren henvist til brevvekslingen mellem sagsøgeren og chefen for lægetjenesten fra den 29. januar 1976 til den 28. oktober 1976, i hvilken gemytternes uoverensstemmelse kommer til udtryk. I brevvekslingen fremsættes der pludseligt grundløse bebrejdelser, hvilket i flere breve forstærkes og udvides, ganske som om chefen for lægetjenesten ville samle beviser til udtalelsen ved prøvetidens udløb, som under disse omstændigheder ikke kunne være andet end negativ.

Sagsøgte har heroverfor gjort gældende, at ingen af de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder kan udgøre bevis for magtfordrejning. Den eneste konkrete omstændighed er skrivelsen af 8. december 1976, som imidlertid er udtryk for den velvillige hensigt hos den tjenestemand, der tog initiativet hertil, og som herved har haft en velforstået interesse hos en tjenestemand på prøve, hvis afskedigelse var uundgåelig, for øje.

IV — Mundtlige forhandlinger

Under retsmødet den 16. marts 1978 har personaledirektøren, Jeremy R. Baxter, og sagsøgeren besvaret spørgsmål fra Domstolen vedrørende mødet den 8. december 1976.

Under samme retsmøde har parterne afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 27. april 1978.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet den 1. august 1977 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af den i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 34, stk. 2, udfærdigede udtalelse ved udløbet af hans prøvetid af 25. oktober 1976 samt af Kommissionens beslutning af 20. december 1976, hvorved han blev afskediget med virkning fra 1. januar 1977.

a) Vedrørende udtalelsen ved prøvetidens udløb

2 Sagsøgeren har i første række gjort gældende, at den anfægtede udtalelse er ugyldig på grund af inkompetence, fordi den er udfærdiget og underskrevet af chefen for lægetjenesten i Ispra, der er tjenestemand i lønklasse A 3, skønt alene den ansvarlige direktør, i dette tilfælde personaledirektøren, var berettiget til at udfærdige og underskrive en sådan udtalelse;

3 sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den pågældende udtalelse er ugyldig på grund af faktisk vildfarelse, fordi den beror på åbenbart urigtige eller ufuldstændige oplysninger, herunder navnlig sådanne vedrørende hans tjenesterejse til Frioul og sådanne vedrørende omfanget og vidden af hans forskningsvirksomhed.

4 Hvad angår den første søgsmålsgrund findes der ikke i tjenestemandsvedtægten regler, der bestemmer, hvem der som ansvarlig for bedømmelsen er kompetent til at udfærdige og underskrive den i vedtægtens artikel 34, stk. 2, omhandlede udtalelse;

5 sagsøgeren hævder, at Kommissionen med hjemmel i bemyndigelsen i vedtægtens artikel 110 har kunnet og skulle vedtage særlige bestemmelser herom, således at Kommissionen ikke kan påberåbe sig manglen på disse bestemmelser for at retfærdiggøre, at en anden administrativ myndighed end personaledirektøren var gjort ansvarlig for bedømmelsen.

6 Vedtægtens artikel 110, der foreskriver, at institutionerne vedtager de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten efter høring af personaleudvalget og vedtægtsudvalget, giver imidlertid ingen regler om, i hvilken form disse gennemførelsesbestemmelser skal vedtages;

7 det er ubestridt, at spørgsmålet om, hvem der er ansvarlig for bedømmelsen, er genstand for en skrivelse fra Kommissionen af 1. februar 1974, benævnt »Guide à l'intention des notateurs des fonctionnaires stagiaires« (vejledning til brug for de ansvarlige ved bedømmelsen af tjenestemænd på prøve);

8 i den nævnte skrivelses anden del, kapitel 1, henstilles det hvad angår spørgsmålet om, hvem der skal bedømme, at man »så vidt muligt« følger de retningslinjer, der er fastsat for den regelmæssige bedømmelse i henhold til vedtægtens artikel 43, ifølge hvilke udtalelsen for tjenestemænd i kategori A

og tjenestemænd i sprogtjenesten skal udfærdiges af vedkommende direktør eller ledende konsulent;

9 da disse retningslinjer er vedtaget af Kommissionen i medfør af vedtægtens artikel 110, kan udvidelsen til også at gælde for udtalelser om prøvetid ikke anses for en vilkårlig administrativ foranstaltning, navnlig under hensyntagen til lighederne mellem sådanne udtalelser og de regelmæssige udtalelser;

10 forbeholdet »så vidt muligt« i den nævnte skrivelse kan i øvrigt forklares med de særlige retlige eller faktiske omstændigheder, under hvilke udtalelsen om prøvetid udfærdiges eller den regelmæssige bedømmelse finder sted;

11 der har i nærværende tilfælde foreligget sådanne særlige omstændigheder, idet sagsøgerens faglige kvalifikationer og de med hans stilling i institutionens lægetjeneste forbundne opgaver var af en sådan særlig karakter, at de ikke på korrekt måde kunne bedømmes af personaledirektøren;

12 derimod kunne i dette tilfælde en udtalelse om prøvetiden, der var udfærdiget af en overordnet som chefen for lægetjenesten, som ganske vist indtager en lavere stilling end personaledirektøren, men som har en nærmere arbejdsmæssig forbindelse med tjenestemanden på prøve, bedre sikre en korrekt bedømmelse af den pågældendes egnethed med henblik på en varig ansættelse og således imødekomme tjenestens tarv.

13 Hvad angår den anden søgsmålsgrund er der ikke i den anfægtede udtalelse holdepunkter for at antage, at de faktiske omstændigheder, sagsøgeren henviser til, såsom hans tjenesterejse til Frioul, har været bestemmende for den bedømmelse, den ansvarlige har givet om ham;

14 i øvrigt er anbringendet om, at udtalelsen er ufuldstændig eller urigtig for så vidt angår omfanget og vidden af sagsøgers forskningsvirksomhed, ikke på nogen måde underbygget, navnlig i betragtning af, at den pågældendes vigtigste arbejde under prøvetiden er genstand for nærmere omtale i selve udtalelsen;

15 af de anførte grunde bør sagsøgte frifindes for sagsøgerens påstand for så vidt angår udtalelsen om prøvetiden.

b) Vedrørende beslutningen om afskedigelse

16 Sagsøgeren har i første række gjort gældende, at beslutningen om at afskedige ham er ulovlig, idet den først blev truffet efter prøvetidens udløb, dvs. på et tidspunkt, hvor ansættelsesmyndigheden ikke længere havde hjemmel i vedtægtens artikel 34 til at afskedige en tjenestemand på grund af en utilfredsstillende prøvetid;

17 til støtte herfor har sagsøgeren påberåbt sig, at det af bestemmelsen i vedtægtens artikel 34 om, at »prøvetiden er ni måneder for tjenestemænd i kategori A«, må følge, at en eventuel beslutning om at afskedigè en tjenestemand på prøve skal træffes inden udløbet af denne frist;

18 Vedtægtens artikel 34, stk. 2, 1. afsnit, der omhandler tilfælde som det foreliggende, hvor en tjenestemands ansættelsesforhold bringes til ophør efter prøvetidens udløb, foreskriver ingen bestemt frist for vedtagelsen af en beslutning herom;

19 det påhviler Kommissionen at træffe beslutning inden for en rimelig frist, men denne frist kan først løbe fra det tidspunkt, hvor udtalelsen ved prøvetidens udløb er blevet udfærdiget og meddelt den pågældende;

20 da udgangspunktet for beregningen af den nævnte frist i det foreliggende tilfælde således var den 25. oktober 1976, ligger beslutningen om afskedigelse, der blev truffet den 20. december 1976, inden for en rimelig frist.

21 Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at den pågældende beslutning er i strid med vedtægtens artikel 9, stk. 5, idet den blev truffet uden at bedømmelsesudvalget var blevet hørt;

22 den omstændighed, at der ikke for tiden eksisterer et sådant udvalg, er efter sagsøgerens opfattelse ikke tilstrækkelig til at udelukke en sådan krænkelse, da Kommissionen ikke i det uendelige kan udskyde nedsættelsen af det nævnte udvalg.

23 Vedtægtens artikel 9, stk. 1, bestemmer, at der »eventuelt« oprettes et bedømmelsesudvalg;

24 da nedsættelsen af et sådant udvalg ikke er obligatorisk, kan det ikke bebrejdes Kommissionen ikke at have nedsat et sådant og ej heller at have truffet en beslutning om afskedigelse efter prøvetidens udløb uden at høre et sådant udvalg.

25 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den anfægtede beslutning er ulovlig, fordi den er truffet på grundlag en udtalelse om prøvetiden, der er udfærdiget og underskrevet af en inkompetent tjenestemand.

26 Da anbringendet om inkompetence for så vidt angår udtalelsen om prøvetiden af de ovenfor anførte grunde må forkastes, er denne indsigelse uden retligt grundlag.

27 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at den anfægtede beslutning er et udslag af magtfordrejning, idet beslutningen blev truffet efter personaledirektørens resultatløse forsøg på ved pression at opnå hans frivillige afskedsbegæring;

28 til støtte herfor har sagsøgeren henvist til den samtale, han havde med vedkommende personaledirektør den 8. december 1976, og til en skrivelse, som den pågældende direktør overbragte ham samme dag, der oplyste sagsøger om, at udtalelsen om prøvetiden af 25. oktober 1976 ville blive destrueret, og at institutionen ville give ham en skrivelse, der takkede ham for tjenestetiden, såfremt han inden den 17. december 1976 til administrationen havde indsendt begæring om afsked med virkning senest fra den 1. april 1977;

29 ifølge sagsøgeren er det formål, som Kommissionen forfulgte herved, så meget desto mere ulovligt, som en frivillig afskedsbegæring fra den pågældende ville have sparet administrationen for at udbetale den erstatning svarende til to måneders grundløn, som vedtægtens artikel 34, stk. 2, 3. afsnit hjemler.

30 Sagsøgeren har ikke anført faktiske eller retlige omstændigheder, der er tilstrækkelige til at godtgøre, at der foreligger magtfordrejning som påstået;

31 da ansættelsesmyndighedens beslutning om at afskedige sagsøgeren, således som det fremgår af det nævnte brev, var under udarbejdelse på tidspunktet

for det omtalte møde og brev, må det antages, at det af generaldirektøren fremsatte forslag — selv om det kan forekomme uheldigt — var begrundet i ansættelsesmyndighedens ønske om ikke at skade sagsøgerens omdømme;

32 følgelig er påstanden om, at beslutningen om afskedigelsen bør annulleres, uden retligt grundlag.

33 Sagsøgte bør af de anførte grunde frifindes.

Vedrørende sagsomkostningerne

34 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

35 sagsøgeren har tabt sagen;

36 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager fra ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver af parterne afholder sine egne omkostninger.

Bosco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. juni 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 27. APRIL 1978 [1]

Høje Ret.

I det væsentlige anfægter sagsøgeren i denne sag en beslutning fra Kommissionen, hvorved han efter udløbet af sin prøvetid som tjenestemand blev afskediget.

Sagsøgeren er dr. D. A. P. D'Auria. Han er britisk statsborger. Han er født i London i 1946, og hans skolegang fandt sted i London. I 1968 tog han til Trinity College i Dublin, hvor han, efter at have taget en B. A. eksamen i historie og kunst, læste medicin og bestod den medicinske embedseksamen. Da han i 1974 søgte ansættelse ved Kommissionen, gav fremragende læger og kirurger, som han havde arbejdet under på hospitaler i Dublin og i Cork, ham rosende anbefalinger.

Den stilling, han søgte, var stillingen som chef for lægetjenestens laboratorier ved Det fælles Forskningscenter i Ispra. Han blev i den anledning indkaldt til en samtale med dr. Claude Vigan, tjenestens chef. På dr. Vigans anbefaling blev dr. D'Auria ansat i stillingen, som han tilrådte den 15. november 1974. Der blev givet ham en kontrakt som midlertidigt ansat ved Kommissionen i lønklasse A 6.

I maj 1975 udarbejdede dr. Vigan en udtalelse om dr. D'Auria i henhold til artikel 14 i »ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne«. (Denne udtalelse er bilag 1 til svarskriftet). Det var en positiv rapport, men den indeholdt dog forbehold. Selv om dr. Vigan bedømte dr. D'Aurias »intelligens, tilpasningsevne og bedømmelsesevne« som »meget god«, anførte han imidlertid: »et forbehold tages med hensyn til tilpasningsevne«. Endvidere, medens dr. D'Aurias »initiativ« bedømtes som »meget god«, anførte dr. Vigan, at dette var »fortræffeligt, når han handler konstruktivt og realistisk«. Dr. Vigan bemærkede også, at dr. D'Auria havde »sprogvanskeligheder«. (I så henseende må det dog retfærdigvis bemærkes, at dr. D'Auria i det curri-

1 — Oversat fra engelsk.